

er min Feil, ſkal jeg trøſte mig med, at der tillige er en anden Beſtemmelse i Loven, ſom er ham ligesaa meget imod, ſaa at, ſelv om vi havde kunnet mødes i dette Punkt, vilde vi — jeg mener ikke ham og mig men ham og Udvalgets ſamlede Flertal — alligevel ikke have kunnet mødes, nemlig paa Grund af § 8. Men det maa dog være klart for Thinget, at, ſaaledes ſom det ærede Medlem nys har udtalt ſig, kan der overhovedet ikke være Tale om at mødes med ham i Henſeende til § 8; naar han ikke netop kan ſaae ſin Mening om Dfferet udtrykt ſaa ſkarpt ſom overhovedet muligt, kan han ikke gaa ind paa Loven, og det uagtet det har viiſt ſig ved ſidſte Afſtemning over dette enkelte Punkt, at Flertallet i Thinget ikke vil gaa med ham. Jeg ſkal ikke deſto mindre bemærke, at, naar det ærede Medlem har troet, at den Beſtemmelse, ſom netop er bleven indſat for at imødekomme ham, vil være en Hindring for Sognehaandsløſerne, ſaa tager han fuldſtændig feil, idet Beſtemmelsen tvertimod udtryffeligt udtaler, at Gaver kunne gives og modtages ved alle mulige Leiligheder undtagen for de enkelte beſtemte kirkelige Handlinger, der ere nævnte foran i Paragrafen; i alle andre Tilfælde kunne ſaaavel Sognehaandsløſere ſom alle Andre yde deres Præſt, hvad de ønſke at yde ham. Men jeg vender tilbage til det, ſom maa ſiges at være Hovedpunktet, nemlig Beſtemmelsen i § 11, og her maa jeg tilſtaa, at det har undret mig en Del, at ærede Medlemmer ſaa stærkt have udtalt, at jeg ſkulde have ſagt, at der aldeles ingen Forſkjel var mellem Udtrykket Bevillingsmagten og Udtrykket Lovgivningsmagten, tagende Beſtemmelse ved ſærlig Lov; det har jeg nemlig aldeles ikke udtalt. Jeg har udtalt to Ting. Jeg har ſagt for det Førſte, at denne Forſkjel, ſaaledes ſom den opſtilles af de Herrer, gjøres langt større, end den i Virkeligheden er, idet Bevillingsmagten ikke indeholder andre Faktorer end Lovgivningsmagten, og at Intet kan beſtemmes gennem Bevillingsmyndigheden af Andre eller ved Beſlutning af Færre end af dem, der ogſaa maa tage Beſtemmelse, naar ſærlig Lov ſkal gives. Forſkjellen er altsaa ikke den, at der kommer Andre med,

naar der er Tale om Lovgivningsmagten, end der kommer med, naar der er Tale om Bevillingsmagten, men Forſkjellen er den — og det er det, jeg ſagde —, at der kunde opſtaa, naar der blev Tale om at tage Beſtemmelse paa en Finantſlov, viſſe konſtitutionelle Vanſkeligheder, ſom ikke kunne opſtaa, naar der er Tale om at tage ſamme Beſtemmelse ved ſærlige Love. Dernæſt ſagde jeg, at det for os i dette Tilfælde dog ikke kan være ſaa overordentlig væſentligt at ſaae indſat netop Bevillingsmagten, for det Førſte fordi det dog er høiſt tvivlſomt, om der overhovedet vil blive Tale om et Dverſtud, der kan blive Gjenſtand for Beſlutning, og for det Andet fordi man ikke kan negte, at der virkelig ſærlig i dette Forhold er Noget, ſom kan bevæge den lovgivende Magt til at binde ſig ſelv; thi Andet dreier Talen ſig ikke om. Det er i Virkeligheden ikke Tilfældet, at der af de omhandlede Ord kan ſøges Bevis for, at Midlerne ikke ſkulde være Statens Midler; det ſkulde da ogſaa være ganſke beſynderligt, om der ſkulde kunne findes Bevis for, at Noget ikke ſkulde være Statens Midler, deri, at der om dette ſlaas faſt, at den lovgivende Magt og netop ingen Anden end den lovgivende Magt kan raade derover og raade uden nogenſomhelſt Indſkrænkning, i hvad Retning den maatte ønſke. Nei, der er en anden Grund, hvorfor Beſtemmelsen ikke er urimelig, hvorfor der fornuſtigviſ kan være Tale om, at den lovgivende Magt undtagelsesviſ binder ſig ſelv, og det er den Omſtændighed, at det ikke er givet og vil aldrig være givet til nogen beſtemt Tid, ſaa længe denne Lov gjælder, om der virkelig er Dverſtud, og hvor stort eller hvor lidet det mulige Dverſtud er. Sagen er jo nemlig den, mine Herrer, at der kan et Aar tilſyneladende være Dverſtud, fordi maatte tilfældigviſ i det Aar en hel Del ſtore Embeder ere blevene ledige, hvis Midler ſkulde anvendes til at dække Tilſtud til ſmaa Embeder eller til Pensioner eller til andre kirkelige Diemed, ſom forſt tydelig ſes i et følgende Aar. Dverſtudet viſer ſig da maatte aldeles ikke at være tilſtede eller maatte tilſtede med en hel anden Sum, end ſtrax antoges. Under ſlige Forhold kan der ſelv med den bedſte Billie ſkjønnes